

Sentencja

- 1) Artykuł 7 lit. a) rozporządzenia Komisji (WE) nr 2362/98 z dnia 28 października 1998 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania rozporządzenia Rady (EWG) nr 404/93 w odniesieniu do przywozów bananów do Wspólnoty, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1632/2000 z dnia 25 lipca 2000 r. w związku z art. 11 tego rozporządzenia należy interpretować w ten sposób, że warunek według którego jednostka gospodarcza musi prowadzić działalność handlową jako importer „na własny rachunek i jako podmiot niezależny”, jest wymagany nie tylko dla rejestracji tej jednostki gospodarczej jako „nowego” podmiotu gospodarczego w rozumieniu tego przepisu, ale również aby zachować ten status w celu przywozu bananów w ramach kontyngentów taryfowych przewidzianych przez rozporządzenie Rady (EWG) nr 404/93 z dnia 13 lutego 1993 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku bananów, zmienione rozporządzeniem Rady (WE) nr 1257/1999, z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej (EFOGR) oraz zmieniającym i uchylającym niektóre rozporządzenia.
- 2) Artykuł 21 ust. 2 rozporządzenia nr 2362/98 (z późniejszymi zmianami) należy interpretować w ten sposób, iż stoi on na przeszkodzie transakcjom takim jak te będące przedmiotem postępowania głównego, w których nowy podmiot gospodarczy kupuje od tradycyjnego podmiotu gospodarczego za pośrednictwem innego podmiotu gospodarczego zarejestrowanego jako nowy przed jego przywozem do Unii, a następnie po przywiezieniu tego towaru do Unii odsprzedaje go temu tradycyjnemu podmiotowi gospodarczemu poprzez tego samego pośrednika, gdy te transakcje stanowią nadużycie, co powinien ustalić sąd odsyłający.
- 3) Artykuł 4 ust. 3 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 2988/95 z dnia 18 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich należy interpretować w ten sposób, iż stwierdzenie nadużycia w takich okolicznościach jak te, które były przedmiotem postępowania głównego powoduje, że importer, który w sposób sztuczny znalazł się w sytuacji umożliwiającej mu nienależyte skorzystanie z preferencyjnych taryf na przywóz bananów, jest zobowiązany uiścić należności celne za dane produkty niezależnie od sankcji administracyjnych, cywilnoprawnych lub karnoprawnych przewidzianych w przepisach prawa krajowego.

(¹) Dz.U. C 61 z 1.3.2014.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 lipca 2015 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Vestre Landsret – Dania) – Johannes Demmer/Fødevareministeriets Klagecenter

(Sprawa C-684/13) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne — Rolnictwo — Wspólna polityka rolna — System płatności jednolitych — Rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 — Artykuł 44 ust. 2 — Rozporządzenie (WE) nr 73/2009 — Artykuł 34 ust. 2 lit. a) — Pojęcie „kwalifikującego się hektara” — Obszary graniczące z drogami startowymi, drogami kołowania oraz z zabezpieczeniami przerwane startu — Wykorzystanie do celów rolniczych — Kwalifikowalność — Odzyskanie nienależnie przyznanej pomocy dla rolnictwa]

(2015/C 294/06)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Vestre Landsret

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Johannes Demmer

Strona pozwana: Fødevareministeriets Klagecenter

Sentencja

- 1) Artykuł 44 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniającego rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, s. 1) oraz art. 34 ust. 2 lit. a) rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiającego wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiającego określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniającego rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylającego rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 należy interpretować w ten sposób, że powierzchnia użytków rolnych wykorzystywana jako strefy bezpieczeństwa wokół lotniskowych dróg startowych, dróg kołowania oraz zabezpieczeń przerwanych startu, które podlegają szczególnym zasadom i ograniczeniom, stanowi obszar kwalifikujący się do objęcia rozpatrywaną pomocą pod warunkiem, że, po pierwsze, rolnik, który wykorzystuje ten obszar, posiada przy tym wystarczającą samodzielność, by prowadzić działalność rolniczą, a po drugie, że jest on w stanie prowadzić tę działalność na wspomnianym obszarze, mimo ograniczeń wynikających z prowadzenia na tym właśnie obszarze działalności pozarolniczej.
- 2) Artykuł 137 rozporządzenia nr 73/2009 należy interpretować w ten sposób, że rolnik, który został poinformowany przed dniem 1 stycznia 2010 r. o tym, iż dokonany na jego rzecz przydział uprawnień do płatności był nienależny, nie może w zasadny sposób powoływać się na ten artykuł w celu potwierdzenia wspomnianych uprawnień.

Artykuł 73 ust. 4 rozporządzenia Komisji (WE) nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu administracji i kontroli przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2184/2005 z dnia 23 grudnia 2005 r. należy interpretować w ten sposób, że powinno uznać się, iż rolnik mógł rozsądnie wykryć, że nie kwalifikowały się do objęcia rozpatrywaną pomocą obszary, co do których rolnik nie posiada żadnego marginesu swobody w prowadzeniu działalności rolniczej lub na których nie jest w stanie prowadzić tej działalności z powodu ograniczeń wynikających z prowadzenia na tych właśnie obszarach działalności pozarolniczej. Oceny tego, czy popełniony błąd mógł zostać rozsądnie wykryty przez rolnika, należy dokonać według stanu na chwilę płatności pomocy. Oceny na podstawie art. 73 ust. 4 rozporządzenia nr 796/2004 należy dokonać oddzielnie dla każdego z rozpatrywanych lat.

Artykuł 73 ust. 5 rozporządzenia nr 796/2004 zmienionego rozporządzeniem nr 2184/2005 powinien być interpretowany w ten sposób, że w okolicznościach takich jak okoliczności sporu będącego przedmiotem postępowania głównego należy uznać, iż dany rolnik działał w dobrej wierze, jeśli był rzeczywiście przekonany, że rozpatrywane obszary kwalifikowały się do objęcia pomocą. Ocena dobrej wiary rolnika w rozumieniu art. 73 ust. 5 rozporządzenia nr 796/2004 powinna zostać dokonana oddzielnie dla każdego z rozpatrywanych lat, a dobra wiara danego rolnika powinna utrzymywać się do końca czwartego roku następującego po dacie płatności pomocy.

(¹) Dz.U. C 85 z 22.3.2014.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 9 lipca 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Francuska

(Sprawa C-63/14) (¹)

(Uchybienie zobowiązaniom państwa członkowskiego — Pomoc państwa — Pomoc bezprawnie przyznana i niezgodna z rynkiem wewnętrznym — Obowiązek odzyskania — Całkowita niemożliwość — Rekompensaty za usługę dodatkową względem usługi podstawowej)

(2015/C 294/07)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciel: B. Stromsky, pełnomocnik)

Strona pozwana: Republika Francuska (przedstawiciele: G. de Bergues, D. Colas, N. Rouam i J. Bousin, pełnomocnicy)